

lesarabrøv

Poul Mohr og berufsverbot (Stuttsøga almenninginum til upplýsingar)

Pallurinn er skipasmíðjan um hálvgrum átta-tíðina ein mánamorgun seint í janúar mánaði í tí harrans árinum 1978. Undirritaði stendur utanfyri gamla snikkaðavirki hjá skipasmíðjunni. Hópur av arbeiðsmönnum fer strúandi framvið mær. Eg havi frætt frá einum vini, at teir sóknast eftir arbeiðsfólki her. Meti tí líkindini at fáa arbeiði at vera góð. Vinmaðurinn arbeiður sjálfur her, so hann átti at vita. Hey, har siggi eg hann fara við einum kusti, ið er festur í eina langa stong, og einari málningarbyttu.

»Hvar kann eg hitta hann sjálfan?« spyrji eg.

»Hevur hann ikki verið her enn? Eg veit ikki,

kanska uppi á kantórinum. Biðja eitt bil.«

Hann fer yvir til ein av arbeiðsfeløgum sínum. Teir práta saman. Koma báðir yvir til mín.

»Hetta er arbeiðsformaðurin.«

Arbeiðsformaðurin, ið ber reytt skegg, føroyska hógvu og brillur, hyggur at mær eina løtu.

»Arbeiði« — hann tosar sáttliga — »ja, tú mást heldur fara at tosa við Poul um hatta, hatta havi eg onki við at gera. Far niðan á kantórið.«

Nei, har var stjórnin ikki, um stjórnin ikki mundi vera niðri á skipasmíðjunni. Eg omanaftur á skipasmíðjuna. Standi enn eina løtu utan fyri snikkaðavirkstaðið.

Klokkan er farin av hálvgrum átta, morguntónleikurin hjá útvarpinum hoyrist harinni. Eg leiti í taskuni, har tann lánta ketildraktin liggur, eftir sigarrettunum hjá mær. Festi mær í. Hyggi at einum skelti, ið hongur uppi á vegginum framman fyri mær: »Ongin atgongd fyri ørindaleys.« Tað lýsnar í hvørjum. Eg gerist ótolin. Hugi eina løtu um at fara. Men alt í einum siggi eg Poul Mohr koma undan einum skipstevni haryviri, hann tosar ivriga við

ein mann í ketildrakt og hvítum hjelmi. Ongantið friður á honum. Veipar við ømunum, melur um seg sjálvan, sum ein boksari í ringinum (kanska Mohammed Ali, hvør veit?). Teir báðir tosa eina løtu enn. Um siðir kemur hann so spákandi niðan ímóti har eg standi. Er í myrkamórreyðari troggju, jakka og skóm av tí solida slagnum.

Eg gangi fram móti honum.

»Góðan morgun... ætlaði mær at biðja um arbeiði...«

»Arbeiði.« — hann stoðgar, hyggur kannandi at mær.

»Hm« — hann heldur um hokuna. Andlitið er

fult av kreppingum. »Arbeiði, ja, sig mær, hvat tú hevur fingist við. Ja, tað er also sum arbeiðsmaður. Ja, hvat hevur tú arbeitt fyrr?«

Eg greiði frá, hvar eg havi arbeitt fyrr.

Og áðrenn tað? Gingið í skúla, veit eg er. Hoydølum. Ná, ikki tað. Niðri, jú so. Hann stendur eina løtu og skimast. Yvirbráðið er hesa løtuna sum eg altið havi hugsað mær, at tað var hjá Terje Vigen, hina ferðina hann stóð uppi yvir tí enska fregattkapteyninum.

»Jú, jú, tað skuldi borið til, her er ovikið av arbeiði. Kom við.« Vit spáka omaneftir yvir um bedingina, og har hitta vit

mannin í ketildraktini og tí hvíta hjelminum, sum hann sjálfur prátaði við í áðni.

»Tú, her er ein, ið skal hava arbeiði sum arbeiðsmaður. Tak tú tær av honum, ha?«

Við meg: »Ja, tú, og her snýr tað seg um at produsera nakað, skal eg siga tær. Klokkan 9 er kaffipausa, presis klokkan 9, og hon varar til eitt korter yvir og ikki eitt minutt longur. Døgurði er klokkan 12 til 1 presis, ja, so er onkur pausa aftan á døgurða, og produserar tú nakað ímillum, so skal tað koma at gangast tær væl her, lit á tað.«

Eg varð síðani sendur at mála umborð á einum

Brandtex
for every body

Model:

Rom ☆ Paris ☆ London

Umframnt Brandtex buksur í øllum støddum í polyester/strech og polyester/trevira, hava vit buksur, blazer jakkar, vestar og niðurdeilar í canvas (bumull og polyester) í litum: hvítum og náttúr.

Skálabúðin,

telf. 15315

LEVI'S SITA TÆTT ALLAN VEGIN

Nýggjar buksur, sum sita tætt at miðjuni hjá nýmótans gentum. Smalar ella lættari viðar brøkur. Fáast í denim, floyal og twill.

Kostnaður 218,- kr.

levi's

Bøkjarabrekku 9
tlf. 14159